

PRAKSISOVERSIGT · ERSTATNINGSNÆVNET

Praksisoversigt over subsidiaritet, forsikringsmodregning og tingsskade i Erstatningsnævnets praksis (offererstatningsloven §§ 3, 5, 7, 9)

Erstatningsnævnets afgrænsning af § 7-subsidiaritet, summaforsikring og tingsskade efter offererstatningsloven

Version 1 Opdateret 16. jul. 2026 26 afgørelser · 2012-2026

[Læs online](#)

INTRODUKTION

Statens erstatning til voldsofre er ikke en primær ydelse, men et sikkerhedsnet, der først træder til, når skaden ikke godtgøres af skadevolderen eller dækkes af en forsikring med karakter af virkelig skadeserstatning, jf. [offererstatningsloven § 7, stk. 1](#). Denne praksisoversigt kortlægger, hvordan Erstatningsnævnet i praksis afgrænser subsidiaritetsbetingelsen – navnlig sondringen mellem summaforsikring og virkelig skadeserstatning, den fuldstændige tilbagetræden over for skadevolderens lovpligtige ansvarsforsikring, og samspillet med bagatelreglen i [§ 9, stk. 2](#) – samt den beslægtede, snævre afgrænsning af tingsskadedækningen i [§ 1, stk. 2](#) og [§§ 3 og 5](#). Materialet viser en nævnspraksis, der er teknisk stringent: nævnet spørger ikke, om ansøgeren *faktisk* har fået penge, men om ydelsen efter sin konstruktion kompenserer det konkrete tab.

PRINCIPPER UDLEDT AF PRAKSIS

- 01** Statens erstatning er efter 2001-reformen kun SELEKTIVT subsidiær: sociale ydelser, løn under sygdom og pensionsydelse fradrages ikke længere i videre omfang end efter erstatningsansvarsloven – kun skadevolderens betaling/ansvarsforsikring og skadelidtes egen skadesforsikring går forud.
- 02** Erstatningsnævnet afviser at fradrage en privat forsikringsydelse, når udbetalingen udløses af en fikseret erhvervsevnetabsbrøk og beregnes uafhængigt af det faktiske tab – en sådan summaforsikring er ikke "virkelig skadeserstatning", og der er kumulationsret.
- 03** Erstatningsnævnet kræver, at ansøgeren først søger tabet dækket hos sit eget forsikringsselskab; skadelidte kan ikke vælge nævnet i stedet for selskabet.
- 04** Har skadevolderens ansvarsforsikringsselskab ANERKENDT erstatningspligten, træder Erstatningsnævnet helt tilbage – tvist om dækningens omfang, årsagssammenhæng eller beløb er derefter et rent mellemværende mellem skadelidte og selskabet.

- 05** Erstatningsnævnet accepterer, at en privat forsikrings dækningsbegrænsning for forudbestående svækkelse slår igennem i statens erstatning, når nævnet selv ville have foretaget samme fradrag.
- 06** Bagatelreglen i § 9, stk. 2 er en administrativ lettelse – ikke en ubetinget ret: Erstatningsnævnet fraviger fast track, når det er "åbenbart", at lovens øvrige betingelser ikke er opfyldt, herunder ved verserende anmeldelse til egen forsikring.
- 07** Erstatningsnævnet genoptager en § 9, stk. 2-sag, når ansøgeren fremlægger dokumentation for et ENDELIGT afslag fra forsikringsselskabet.
- 08** Tingsskade efter § 1, stk. 2 forudsætter, at der samtidig er forvoldt personskade, og at genstanden eller kontantbeløbet var "på" skadelidte i gerningsøjeblikket.
- 09** Erstatningsnævnet sonder skarpt mellem røverilignende afpresning og planlagt afpresning: kun tvungne hævnninger under trussel om øjeblikkelig vold erstattes – og kun med normalt maksimalt 1.000 kr. pr. episode.
- 10** Erstatningsnævnet afviser at erstatte MobilePay-overførsler og planlagte kontantoverdragelser, fordi der er tale om ren formueskade uden fysisk besiddelse.
- 11** Erstatningsnævnet fortolker "offentlige myndigheder eller institutioner" i § 5 UDVIDENDE: en formelt privat fond, der udelukkende finansieres af de anbringende kommuner, sidestilles med en offentlig institution og er afskåret fra tingsskadeerstatning.
- 12** § 7 overlader Erstatningsnævnet et skøn, som domstolene kun tilsidesætter, hvis kriterierne godtgøres usaglige – fast administrativ praksis for at sikre lighed er ikke ulovligt skøn under regel.
- 13** Erstatningsnævnet kan kræve tilbagebetaling efter § 18, stk. 2, hvis skaden SENERE dækkes af forsikring – subsidiaritetsprincippet virker således også bagudrettet.

Retsgrundlaget: fra generel til selektiv subsidiaritet efter § 1 2001-reformen

Offererstatningsordningen hviler på en erkendelse af, at ofrets krav mod gerningsmanden sjældent har reel værdi. [Betænkning nr. 1019/1984, s. 54](#) formulerer det præcist:

"Den reelle værdi af offerets erstatningskrav imod skadevolderen afhænger jo helt af skadevolderens evne til at betale, og lovovertræderne udgør i almindelighed en udpræget lavindkomstgruppe, som ikke er i stand til at betale erstatninger. Skadevolderens erstatningsansvar dækkes i praksis heller ikke af nogen ansvarsforsikring."

Allerede kommissoriet for [betænkning nr. 751/1975](#) pålagde udvalget at foretage "en overvejelse af forholdet mellem en eventuel erstatningsordning og eksisterende forsikringsordninger og sociale ydelser" – subsidiaritetsspørgsmålet var altså indbygget fra starten. Udvalget drøftede udtrykkeligt, om der burde "tages hensyn til summaforsikringer", jf. [betænkningen s. 15](#).

Den afgørende systemændring kom i 2001. Ved ændringsloven fremsat 10. januar 2001 af justitsministeren – bygget på **betænkning nr. 1383/2000 om revision af erstatningsansvarsloven mv.** – blev [§ 7, stk. 1](#) nyaffattet. Bemærkningerne til bestemmelsen er den primære fortolkningsnøgle til hele nævnets nuværende praksis:

"Hermed ophæves offererstatningslovens grundlæggende regel om, at erstatningen fra staten generelt er subsidier i forhold til andre ydelser, som tilfalder den skadelidte i anledning af skaden, herunder ydelser efter den sociale lovgivning, løn under sygdom, pensionsydelse, private forsikringer eller andre økonomiske ydelser."

Tilbage står kun **to** subsidiaritetstilfælde, som forarbejderne udpeger:

"Det gælder først og fremmest, hvis den skadelidte opnår erstatning fra skadevolder selv eller fra skadevolders ansvarsforsikring, idet udtrykket »godtgøres af skadevolderen« skal forstås således, at det omfatter begge tilfælde. Erstatning fra staten vil efter forslaget også fortsat være subsidier i tilfælde, hvor den skadelidte har tegnet en forsikring, som dækker det lidte tab, medmindre forsikringen er en summaforsikring."

Den gældende ordlyd er tilsvarende snæver: erstatning ydes ikke, "i det omfang skaden godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelse eller andre ydelser, der har karakter af virkelig skadeserstatning". [§ 7, stk. 2](#) afskærer desuden dækning af regreskrav mod skadevolderen. Loven er senest konsolideret ved lovebekendtgørelse af 29. november 2025, og der er ingen vedtagne, ikke-konsoliderede ændringer.

Forarbejderne opstiller endelig en **rækkefølgeforpligtelse**, der går igen i hele nævnets praksis:

"Den skadelidte skal endvidere søge udgifterne dækket af sin forsikring, før han søger erstatning fra statskassen, og den skadelidte kan således ikke vælge at gå til Erstatningsnævnet i stedet for til forsikringsselskabet."

LOV

Offererstatningsloven § 7, stk. 1, 2

§ 2 Sondringen mellem summaforsikring og virkelig skadeserstatning

Den centrale – og for ansøgere mest værdifulde – sontring i nævnets § 7-praksis er, om en privat forsikringsydelse er en **skadesforsikring** (fradraget) eller en **summaforsikring** (fradraget ikke).

Den ledende nævnsafgørelse er [13-520-01179](#). Ansøgeren havde efter en voldsepisode i 2011 modtaget løbende udbetalinger fra sit eget forsikringsselskab som følge af nedsat erhvervsevne, og nævnet havde oprindeligt fratrasket beløbet. Efter at ansøgers advokat påberåbte sig Højesterets praksis (U 2014.933 H), foretog nævnet en konkret gennemgang af policen og **omgjorde fradraget**. Nævnet lagde vægt på tre forhold:

- **Fikseret ydelse** – udbetalingen var baseret på en på forhånd fastlagt løn, ikke det faktiske tab.
- **Objektive kriterier** – ydelsen udløstes automatisk ved et erhvervsevnetab på 50 % eller derover, uden hensyn til fremtidige lønforventninger.
- **Uafhængighed** – udbetalingen var uafhængig af øvrige erstatninger.

Da der var tale om en summaforsikring, forelå der ikke dækning fra anden side i [§ 7's](#) forstand, og fradraget var uberettiget.

Nævnet importerer her direkte den almindelige civilretlige sontring, som Højesteret fastlagde i [Sag 196/2012](#) (U 2014.933 H) om [erstatningsansvarsloven § 2, stk. 2](#):

"Det afgørende kriterium er, om det faktisk lidte tab danner den absolutte grænse for forsikringsydelsen – i så fald skal forsikringsydelsen trækkes fra kravet mod den ansvarlige skadevolder på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste. Ved summaforsikring er der derimod kumulationsret."

Og om den konkrete police:

"Retten til invalidepensionsydelse under forsikringen udløses ved nedsættelse af erhvervsevnen med angivne brøker og beregnes som fastsat i policen uafhængigt af, hvilket økonomisk tab nedsættelsen af erhvervsevnen faktisk påfører sikrede. Forsikringsydelsen har derfor ikke karakter af en virkelig skadeserstatning."

Højesteret tilføjede, at det **ikke** ændrer forsikringens karakter, at præmie og dækning oprindeligt er fastsat under hensyn til sikredes forventede indtjening – og at udtrykket "lignende ydelser" i § 2, stk. 2 ikke omfatter forsikringsydelser.

Modstykket er [14-520-03746](#), hvor en selvstændig erhvervsdrivende efter et tilholdsbrud modtog både sygedagpenge og en ydelse fra sit pensionsselskab. Policen angav udtrykkeligt, at ydelsen skulle dække indkomsttabet ved tab af erhvervsevne, **beregnet som forskellen mellem tidligere og nuværende indtjening**. Netop denne tabsafhængighed gjorde den til virkelig skadeserstatning, og da de samlede ydelser oversteg den tidligere indtjening, var der intet erstatteligt tab.

Sontringen rækker videre end forsikring. I [Erstatningsnævnets afgørelse af 1. juli 2026 om et fondslegat](#) fandt nævnet, at et legat udbetalt fra en fond hverken havde sammenhæng med ansøgerens lønindkomst eller karakter af virkelig skadeserstatning – legatet var "efter sin art nærmere at sammenligne med en gave" og skulle derfor ikke indgå i opgørelsen af den faktiske indkomst.

Ydelse	Konstruktion	Virkelig skadeserstatning?	Udfald
Privat invalidepension, 13-520-01179	Fikseret løn, udløst ved 50 %-brøk	Nej – summaforsikring	Intet fradrag
Pensionsforsikring, 14-520-03746	Differencen mellem før/efter indtjening	Ja	Fuldt fradrag – intet tab
Fondslegat (2026)	Uden sammenhæng med lønindkomst	Nej – gavelignende	Ikke medregnet

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 2, stk. 2](#)[Offererstatningsloven § 7, stk. 1](#)

PRAKSIS

Højesteret · Højesterets dom om fradrag for privat invalidepension i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste

20.12.2013

Erstatningsnævnet · Legat fra fond skulle ikke medregnes ved opgørelse af tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven

01.07.2026

Erstatningsnævnet · Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste uden fradrag for privat summaforsikring

14.07.2018

Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste da forsikringsydelser dækkede det økonomiske tab

14.07.2018

§ 3 Skadevolderens ansvarsforsikring: nævnet træder helt tilbage

Hvor der findes en ansvarsforsikring, der dækker skadevolderen, er nævnets linje kompromisløs: staten yder intet, og **tvisten om dækningens omfang er skadelidtes eget mellemværende med selskabet**.

Den klareste illustration er [15-520-08650](#). Forældre til en person, der omkom ved et færdselsuheld (skadevolderen dømt for uagtsomt manddrab), søgte om godtgørelse for svie og smerte, tabt arbejdsfortjeneste og efterladtegodtgørelse. Bilens lovpligtige ansvarsforsikring anerkendte erstatningspligten for uheldet, men bestred, at forældrene var **direkte skadelidte** efter erstatningsansvarsloven for så vidt angår svie og smerte og tabt arbejdsfortjeneste, og tilbød i stedet 50.000 kr. kulancemæssigt til hver.

Nævnet meddelte afslag med henvisning til [§ 7](#) og lagde vægt på:

- Forsikringsselskabet havde **udtrykkeligt anerkendt** erstatningspligten for ulykken.
- Tvister om erstatningspligtens omfang og om, hvem der er berettiget til godtgørelse for svie og smerte, "anses for at være et mellemværende mellem skadelidte og forsikringsselskabet".
- Statens erstatningsordning fungerer "udelukkende som et subsidiært sikkerhedsnet".

Samme resultat i [14-520-04774](#), hvor en pædagogstuderende blev overfaldet af en 14-årig beboer. Arbejdsgiverens ansvarsforsikring anerkendte erstatningspligten, men afviste dele af kravet under henvisning til manglende årsagssammenhæng. Nævnet fastslog sin faste praksis: der tilkendes **ikke** erstatning fra staten, hvis et ansvarsforsikringsselskab har anerkendt at være erstatningsansvarligt. Uenighed om årsagssammenhæng eller beløb skal afklares direkte med selskabet eller ved domstolene.

Denne linje understøttes af den administrative vejledning [Rigsadvokatmeddelelsen om vejledning af forurettede](#) instruerer politiet om, at der **slet ikke** skal vejledes om offererstatning "i sager om uagtsomt manddrab og betydelig legemsskade forvoldt af motorkøretøjer, hvor skaden vil være dækket af skadevolderens ansvarsforsikring" – præcis situationen i [15-520-08650](#).

Grænsen for tilbagetræden blev flyttet i 2019. Ved **lov nr. 486 af 30. april 2019** (Nedbringelse af sagsbehandlingstiden i Erstatningsnævnet m.v.) blev [§ 11 c, stk. 1, 2. pkt.](#) indsat, så nævnet ikke længere er forpligtet til at udsætte en sag for at undersøge, om skadevolderen er ansvarsforsikret. I [19-520-03401](#) afviste nævnet dog at anvende reglen med tilbagevirkende kraft: hvor det **allerede positivt var konstateret**, at der forelå forsikringsdækning, og sagen verserede hos selskabet, kunne lovændringen ikke i sig selv begrunde genoptagelse. Reglen letter altså nævnets *undersøgelsespligt* – den ophæver ikke subsidiariteten, når dækningen er konstateret.

LOV	Offererstatningsloven § 7, stk. 1	Offererstatningsloven § 11c, stk. 1
PRAKSIS	Erstatningsnævnet · Afslag på genoptagelse af erstatningssag efter lovændring om forsikringsdækning ved offererstatning	12.11.2020
	Erstatningsnævnet · Afslag på offererstatning til efterladte forældre grundet subsidiær dækning fra bilforsikring	28.07.2020
	Erstatningsnævnet · Afslag på statslig offererstatning efter voldeligt overfald som følge af forsikringsdækning	28.07.2020

§ 4 Skadelidtes egen forsikring: dækningsbegrænsninger slår igennem i statens erstatning

Hvor det er skadelidtes **egen** skadesforsikring, der dækker, gælder samme tilbagetræden – og nævnet accepterer, at selskabets policebaserede begrænsninger får virkning over for staten.

[19-520-05129](#) er den centrale afgørelse. Ansøgeren fik tandskader ved vold mod ansigtet og havde en privat ulykkesforsikring, der dækkede tandskader. Selskabet imødekom kun behandlingsoverslaget **delvist** med henvisning til, at tænderne var svækket allerede forud for voldsepisoden, jf. policens vilkår om nedsættelse ved forudbestående forringelse. Ansøgeren krævede differencen af staten.

Nævnet afslog og præciserede to ting:

- Da selskabet havde anerkendt erstatningspligten og tilkendegivet, at skaden var omfattet af forsikringen, var **erstatningens omfang herefter et rent mellemværende** mellem ansøgeren og selskabet.
- At forsikringen kun dækkede delvist på grund af forudbestående svækkelse, forpligtede ikke nævnet til at dække differencen.

Afgørende – og det er den egentlige begrundelse – bemærkede nævnet afslutningsvis, at **den reduktion, selskabet havde foretaget, svarede til den vurdering, nævnet selv ville have foretaget**, fordi tændernes forudbestående tilstand under alle omstændigheder ville have ført til et fradrag efter [§ 7](#). Afgørelsen er altså ikke udtryk for, at policevilkår automatisk bliver til offererstatningsret; den hviler på et sammenfald mellem policens og lovens fradragsresultat.

Denne kobling mellem privat ulykkesforsikring og tandskader er direkte forudset i 2001-forarbejderne:

"Den skadelidtes indboforsikring vil typisk dække skader på tøj, briller, ur mv., mens der ofte vil være dækning for skade på tænder i medfør af en ulykkesforsikring tegnet af den skadelidte eller en gruppeulykkesforsikring, som den skadelidte er dækket under. I så fald kan den skadelidte ikke få dækket sådanne konkrete udgifter to gange, dvs. både fra forsikringen og fra staten (Erstatningsnævnet)."

En beslægtet – men konceptuelt anden – begrænsning ses i [23-520-17577](#), hvor nævnet afviste at dække tandlægeregninger fra 2015 og 2018, som tandlægen først rykkede for i 2023. Kravene var forældede efter [forældelsesloven § 3, stk. 1](#):

"Da kravene er forældede, er ansøger ikke længere retligt forpligtet til at betale regningerne. Uden en eksisterende betalingsforpligtelse er der ikke tale om et økonomisk tab, der kan erstattes efter [Erstatningsansvarsloven § 1](#)."

Nævnet formulerede her det bagvedliggende hensyn, som også bærer [§ 7](#): erstatningsrettens formål er at udligne reelle tab, **ikke at yde gevinst**.

Endelig skal nævnes en nyere subsidiaritetslag uden for loven selv: efter [vejledningen om voldsskadeforsikring](#) forudsættes det, at tilskadekomne "starter med at anmelde skaden til voldsskadeforsikringen, før de indbringer en anmodning om erstatning m.v. til Erstatningsnævnet", og at et krav først kan indbringes for nævnet, når selskabet har afvist sagen.

LOV	Erstatningsansvarsloven § 1, stk. 1	Offererstatningsloven § 7, stk. 1	
PRAKSIS	Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning for tandlægeregninger på grund af forældelse af kravet over for tandlægen		15.07.2025
	Erstatningsnævnet · Erstatningsnævnets afslag på dækning af tandskader ved delvis forsikringsudbetaling		12.11.2020

Hvad Erstatningsnævnet lægger vægt på ved subsidiaritetsvurderingen

På tværs af afgørelserne tegner der sig et stabilt vurderingsmønster. Erstatningsnævnet lægger navnlig vægt på følgende – i denne prioriterede rækkefølge:

- 1. Har et ansvarsforsikringsselskab anerkendt erstatningspligten?** Dette er det mest udslagsgivende enkeltmoment. Er svaret ja, standser nævnets prøvelse dér – uanset hvor stor uenigheden om beløbet, personkredsen eller årsagssammenhængen er ([15-520-08650](#), [14-520-04774](#)). Nævnet ser her på **anerkendelsen af pligten**, ikke på om der faktisk er udbetalt noget.
- 2. Ydelsens konstruktion – ikke dens navn eller dens faktiske størrelse.** Nævnet gennemgår policen og spørger, om det faktisk lidte tab danner den absolutte grænse for ydelsen. Fikseret beregningsgrundlag + automatisk udløsning ved en erhvervsevnetabsbrøk = summaforsikring = intet fradrag ([13-520-01179](#)). Beregning som difference mellem før- og efterindtjening = virkelig skadeserstatning = fradrag ([14-520-03746](#)).
- 3. Om der overhovedet foreligger et reelt økonomisk tab.** Overstiger de samlede ydelser den hypotetiske indtjening, er der intet at erstatte ([14-520-03746](#)). Er kravet mod den underliggende kreditor forældet, er der ingen betalingsforpligtelse og dermed intet tab ([23-520-17577](#)).
- 4. Undgåelse af overkompensation inden for samme erstatningspost.** Dette hensyn bærer nævnets modregningspraksis efter [erstatningsansvarsloven § 2, stk. 2](#). I [13-520-00078](#) havde en pædagog fået fuld tabt arbejdsfortjeneste for 2013-2016, hvorefter Arbejdsskadestyrelsen opjusterede erhvervsevnetabet til 70 % med tilbagevirkende kraft og efterbetalte ca. 308.622 kr. for samme periode. Nævnet konstaterede en overkompensation på over 300.000 kr. – ansøgeren havde fået mere, "end hvis skaden slet ikke var sket" – og afviste et nyt krav for to måneder i 2016 ved fuld modregning. Tilsvarende i [18-520-00829](#), hvor nævnet fandt modregning forenelig med [erstatningsansvarsloven § 16, stk. 1](#), fordi den skete **inden for samme erstatningspost**.
- 5. Men ikke: at skadelidte stilles ringere på grund af en særlig ordning.** I [13-520-01582](#) genoptog nævnet en sag og udbetalte det beløb, det tidligere havde fratrasket, efter Højesterets dom af 4. april 2014 (UfR 2014.2011 H): et differencekrav efter [erstatningsansvarsloven § 5](#) skal ikke nedsættes med det beløb, arbejdsskadeerstatningen er reduceret med som følge af tilskadekomstpension. En tjenestemand's ret til erstatning efter de almindelige regler må ikke forringes af særreglerne om modregning i den lovpligtige arbejdsskadeforsikring.

Et gennemgående træk er, at nævnet **selvstændigt efterprøver policen** i stedet for at lægge selskabets rubricering til grund – det er netop den prøvelse, der bar omgørelsen i [13-520-01179](#).

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 2, stk. 2](#)
[Erstatningsansvarsloven § 5](#)
[Erstatningsansvarsloven § 16, stk. 1](#)
[Offererstatningsloven § 7, stk. 1](#)

PRAKSIS

Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning for tandlægeregninger på grund af forældelse af kravet over for tandlægen 15.07.2025

Erstatningsnævnet · Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og modregning ved erhvervsevnetab efter voldsepisode 12.11.2020

Erstatningsnævnet · Afslag på offererstatning til efterladte forældre grundet subsidiær dækning fra bilforsikring 28.07.2020

Erstatningsnævnet · Afslag på statslig offererstatning efter voldeligt overfald som følge af forsikringsdækning	28.07.2020
Erstatningsnævnet · Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste uden fradrag for privat summaforsikring	14.07.2018
Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste da forsikringsydelse dækkede det økonomiske tab	14.07.2018
Erstatningsnævnet · Fradrag for overkompensation i krav om tabt arbejdsfortjeneste efter arbejdsskadeafgørelse	12.07.2018
Erstatningsnævnet · Tjenestemænds krav på fuld erstatning for erhvervsevnetab efter Erstatningsansvarsloven	19.11.2015

§ 6 Bagatelreglen i § 9, stk. 2 og "åbenbart"-standard

§ 9, stk. 2 blev indsat ved **lov nr. 486 af 30. april 2019** for at nedbringe sagsbehandlingstiden. Bestemmelsen giver erstatning for krav indtil 3.500 kr. (grundbeløb, reguleret årligt efter [erstatningsansvarsloven § 15](#)), hvis forholdet er omfattet af § 1 og kravet er rettidigt, **"medmindre det er åbenbart, at lovens øvrige betingelser ikke er opfyldt"**.

Forarbejderne beskriver rækkevidden af lempelsen:

"Forslaget indebærer, at der i sager med krav på indtil 3.500 kr. ikke vil skulle indhentes dokumentation for kravets størrelse, ligesom der ikke stilles krav om opfyldelse af lovens øvrige betingelser for at få erstatning og godtgørelse, herunder at forbrydelsen er anmeldt inden 72 timer, og at der skal være nedlagt påstand om erstatning i forbindelse med en eventuel straffesag."

Det krydsfelt, hvor subsidiaritet møder bagatelreglen, afgøres i [19-520-04997](#). Ansøgeren blev overfaldet i en bus af en ukendt gerningsmand og krævede 555,45 kr. til tandbehandling samt erstatning for en ødelagt T-shirt – langt under bagatelgrænsen. Men han havde oplyst, at tandbehandlingsudgiften **allerede var anmeldt til hans egen private ulykkesforsikring**. Nævnet afslog under henvisning til både [§ 7, stk. 1](#) og [§ 9, stk. 2](#):

- Fordi kravet var anmeldt til egen ulykkesforsikring, var det **åbenbart**, at lovens betingelser ikke var opfyldt på det tidspunkt – der var "en nærliggende mulighed for, at forsikringsselskabet ville dække udgiften".
- Selv om kravet lå under bagatelgrænsen, kan der ikke ske hurtig tilkendelse, når det er åbenbart, at de øvrige betingelser – herunder subsidiariteten – ikke er opfyldt.

Afgørende for ansøgere er nævnets **genoptagelsesvejledning**: sagen kan genoptages, hvis det senere viser sig, at ulykkesforsikringen ikke dækker behandlingen – forudsat at ansøgeren kan fremvise dokumentation for et **endeligt afslag** fra selskabet. Verserende anmeldelse spærrer altså; endeligt afslag åbner.

Nævnet har anvendt "åbenbart"-undtagelsen i andre retninger. I [19-520-03803](#) afslog nævnet et krav under 3.500 kr., fordi ansøgeren havde trukket sin voldsanmeldelse tilbage og dermed tilsidesat medvirkenspligten efter [§ 10](#) – det var åbenbart, at betingelserne ikke var opfyldt. Og i [22-520-15811](#) fastslog nævnet det principielle:

"Nævnet er ikke forpligtet til at behandle en sag efter fast track proceduren i § 9, stk. 2, når nævnet er i besiddelse af oplysninger, der sandsynliggør, at ansøgeren ikke har krav på at få hele den ansøgte godtgørelse."

Ansøgeren havde krævet godtgørelse for 14 sygedage, men dokumentationen viste 12. Nævnet fraveg fast track og tilkendte kun for 12 dage. Bestemmelsen er dermed **en administrativ lettelse, ikke en ubetinget rettighed**.

Forarbejderne bakker op og tilføjer et misbrugsværn: skadelidte kan ikke opdele kravet for at holde sig under grænsen, og fremsættes et krav, der skulle have været fremsat tidligere, "skal nævnet foretage en fuld prøvelse af hele kravet, herunder af det allerede udbetalte krav", med mulighed for tilbagebetaling efter § 18, stk. 1.

LOV

Erstatningsansvarsloven § 15

Offererstatningsloven § 7, stk. 1

Offererstatningsloven § 9, stk. 2

Offererstatningsloven § 10

Offererstatningsloven § 18, stk. 1

PRAKSIS	Erstatningsnævnet · Nævnets fravigelse af fast track-procedure ved uoverensstemmelse i dokumentation for svie og smerte	15.07.2025
	Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning for tandbehandling grundet subsidiaritetsprincippet i sag om vold	12.11.2020
	Erstatningsnævnet · Afslag på offererstatning efter tilbagetrækning af voldsanmeldelse	12.11.2020

Tingsskade efter § 1, stk. 2: kravet om samtidig personskade og om § 7 at have værdierne "på sig"

Tingsskadedækningen er offererstatningslovens snævreste område. [Rigsadvokatmeddelelsen](#) sammenfatter udgangspunktet:

"Efter offererstatningsloven kan der normalt ikke gives erstatning for tingsskade. Staten yder dog erstatning for skade på tøj og andre personlige ejendele, herunder mindre kontantbeløb (normalt maksimalt 1.000 kr.), som skadelidte havde på sig, da personskaden skete. Staten yder ikke erstatning, hvis skaden dækkes af en forsikring."

§ 1, stk. 2 stiller altså **to kumulative krav**: der skal samtidig være forvoldt personskade, og genstanden skal have været "på" skadelidte i gerningsøjeblikket. Som **betænkning nr. 1460/2005, s. 273** formulerer forskellen til § 3: "I modsætning til efter § 1, stk. 2, er det ingen betingelse [efter § 3], at der også er forvoldt personskade."

Personskadekravet blev afgørende i [15-520-07635](#). En sundhedsperson var på sommerhustur med en beboer fra et bosted, som om natten ødelagde inventar og kastede rundt med genstande. Ansøgeren krævede bl.a. erstatning for skader på personlige ejendele. Nævnet afslog: der var ikke oplyst vold, trusler eller anden personrettet kriminalitet, arbejdsgiveren bekræftede, at beboeren ikke havde optrådt truende eller personrettet, og hændelsen blev derfor betragtet som **materielle ødelæggelser uden karakter af et personrettet overgreb**. Uden personskade ingen tingsskadedækning.

"På sig"-kravet er kernen i [20-520-07156](#), som er den ledende afgørelse om grænsen mellem røveri og afpresning. Ansøgeren blev sammen med to kammerater systematisk afpresset over tre måneder – det begyndte med, at to ukendte personer stoppede deres bil og gennem trusler om vold tvang ansøgeren til at hæve penge i en hæveautomat, hvorefter der blev pålagt månedlige "dummebøder" på 5.000 kr. pr. person. Betalingerne skete på tre måder, og nævnet sondrede skarpt:

Betalingsform	Nævnets kvalifikation	Udfald
Tvungen hævning i hæveautomat med gerningsmændene til stede og trusler om vold	"Røverilignende" – trussel om øjeblikkelig anvendelse af vold	Erstatning, dog maks. 1.000 kr. pr. hævning
Overdragelse af kontanter ved aftalte møder (hævet forinden)	Ikke haft pengene "på sig" i lovens forstand	Afslag
MobilePay-overførsel uden fysisk kontakt	Ren formueskade uden fysisk besiddelse	Afslag

Nævnet tilkendte erstatning for de to tvungne hævninger, **selv om gerningsmanden kun var dømt for afpresning** ved en tilståelsessag – det afgørende var, at forholdene reelt var røverilignende på grund af truslen om øjeblikkelig vold. I overensstemmelse med fast praksis blev beløbet begrænset til 1.000 kr. pr. episode, svarende til den takst, Rigsadvokatmeddelelsen omtaler som "normalt maksimalt 1.000 kr.". At planlagte overdragelser og elektroniske overførsler falder uden for, harmonerer med **betænkning nr. 1460/2005, s. 273**: "Der kan ikke ydes erstatning for en formueskade som følge af bedrageri eller lignende forbrydelser."

Nævnets røverikvalifikation er i øvrigt **realitetsorienteret, ikke formel**. I [15-520-07770](#) anerkendte nævnet en "stiltiende trussel om vold" som røveri, selv om gerningsmanden hverken sagde noget eller anvendte fysisk magt:

"Nævnet lagde ved sin afgørelse vægt på, at ansøger måtte anses for at have været udsat for en stiltiende trussel om vold, idet han efter mørkets frembrud befandt sig alene i en bus, som blev vinket ind til siden på en øde vej af fire mænd."

Afgørende var isolationen, overmagten (fire mod én), maskeringen under fremmarchen og fjernelsen af flugtmuligheden (nøglerne). Omvendt afviste nævnet i [14-520-05510](#) erstatning til en bankansat ved et røveri, hvor gerningsmændene var tavse og ikke rettede direkte trusler mod de ansatte ud over selve indtrængningen med koben, og i [14-520-05220](#) blev en supermarkedskunde, der brækkede benet under flugt ved synet af en maskeret røver, ikke anset for at befinde sig "så tæt på begivenhedernes centrum", at hun var erstatningsberettiget.

Endelig gælder de almindelige nedsættelsesregler også for tingsskade. I [19-520-06265](#) lod nævnet et krav på erstatning for en ødelagt skjorte **bortfalde helt** efter [§ 6 a](#), fordi ansøgeren havde reageret med grov vold (bidt tungen af modparten), og fordi "skadens karakter (en skjorte) blev ligeledes anset for værende af begrænset omfang".

LOV	Offererstatningsloven § 1, stk. 2	Offererstatningsloven § 6a
PRAKSIS	Erstatningsnævnet · Afgrænsning af erstatning for tingsskade ved afpresning og røverilignende forhold	17.08.2022
	Erstatningsnævnet · Bortfald og nedsættelse af erstatning efter gensidigt slagsmål og grov vold ved beværtning	29.09.2021
	Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning til sundhedspersonale efter beboers ødelæggelse af inventar i sommerhus	14.07.2018
	Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning til supermarkedskunde for skade opstået under flugt fra røveri	14.07.2018
	Erstatningsnævnet · Vurdering af 2-årsfristen ved forlagt ansøgning om erstatning efter bankrøveri	14.07.2018
	Erstatningsnævnet · Erstatningsnævnets anerkendelse af stiltiende trussel som røveri mod buschauffør på øde vej	13.07.2018

§ 8 Tingsskade efter §§ 3-5: institutionsanbragte skadevoldere og undtagelsen for offentlige institutioner

Ved siden af [§ 1, stk. 2](#) findes lovens anden tingsskadeordning i [§ 3](#), som **ikke** forudsætter personskade. Efter [§ 3, stk. 1](#) yder staten erstatning for tingsskade forvoldt ved overtrædelse af straffeloven af personer, der bl.a. er tvangsanbragt på institution under kriminalforsorgen (nr. 1), anholdt med henblik på fængsling eller varetægtsfængslet (nr. 2), optaget i døgninstitution for børn og unge efter barnets lov (nr. 4), på grund

af mental retardering optaget i længerevarende botilbud (nr. 5), eller indlagt eller tilbageholdt mod deres vilje på psykiatrisk hospital (nr. 6). Efter [§ 3, stk. 2](#) dækkes skade forvoldt på institutionens område eller under ophold uden for dette med tilladelse eller i forbindelse med udeblivelse eller undvigelse. [§ 4](#) rummer hjemmel til at udstrække ordningen til undvegne fra tilsvarende nordiske institutioner. [§ 9 a](#) sætter et loft over tingsskadeerstatning efter §§ 3-4, som reguleres årligt efter [erstatningsansvarsloven § 15](#) og fastsættes konkret i de årlige [reguleringsbekendtgørelser](#).

Denne del af loven har en særskilt historisk oprindelse. Som det fremgår af [betænkning nr. 751/1975, s. 3](#), lå institutionsskaderne oprindeligt uden for udvalgets kommissorium – Folketingets Retsudvalg bemærkede, at spørgsmålet "behandles i en arbejdsgruppe nedsat i henhold til Nordisk Råds rekommendation nr. 19/1968" – men Justitsministeriet anmodede den 25. februar 1974 udvalget om **yderligere** at undersøge spørgsmålet om erstatning for skader forvoldt af institutionsanbragte. Betænkningen bemærker samtidig, at man for disse skader "har forudsat en billigheds-erstatning", jf. [s. 15](#).

Undtagelsen i § 5 er kortfattet: "Erstatning ydes ikke til offentlige myndigheder eller institutioner." Den ledende afgørelse om dens rækkevidde er [20-520-08637](#). En **privatejet fond** drev en institution og søgte erstatning for hærverk på inventar begået af en person, der var anbragt dér efter formel anmodning fra en kommune. Fondens drift var udelukkende finansieret af betalinger fra de anbringende kommuner.

Nævnet afslog og anlagde en **udvidende fortolkning** af "offentlige myndigheder eller institutioner" med udtrykkelig støtte i [betænkning nr. 751/1975](#):

Kriterium	Nævnets vurdering
Retlig form	Privat fond
Finansieringskilde	Udelukkende offentlig (kommunal)
Status jf. forarbejderne	Institutioner, der i det væsentlige finansieres af det offentlige, sidestilles med offentlige institutioner
Afgørelse	Afslag efter § 5

Afgørelsen viser, at nævnet ved [§ 5](#) lægger vægt på **den økonomiske realitet frem for den selskabsretlige form**. Det bemærkelsesværdige er kombinationen: samme institutionstype, der efter [§ 3](#) udløser statens erstatningspligt for skader forvoldt af de anbragte, kan efter [§ 5](#) være afskåret fra at modtage erstatningen – netop fordi staten reelt ville betale til sig selv.

LOV

[Erstatningsansvarsloven § 15](#)[Offererstatningsloven § 3, stk. 1, 2](#)[Offererstatningsloven § 5](#)[Offererstatningsloven § 9a](#)

PRAKSIS

Erstatningsnævnet · Privat fond nægtet offererstatning for hærverk grundet fuld kommunal finansiering

17.08.2022

§ 9 Sagsgang, prøvelsesintensitet og tilbagebetaling

Ansøgning og frister. Ansøgning indgives som udgangspunkt digitalt via Erstatningsnævnets hjemmeside, jf. [bekendtgørelsen om Erstatningsnævnets behandling af ansøgninger](#), som dog giver nævnet adgang til at undlade at afvise en ikke-digital ansøgning, hvis det efter sagens karakter er hensigtsmæssigt. Ansøgning skal

indgives inden 2 år, jf. § 13. Politiet har en selvstændig vejledningspligt efter [Rigsadvokatmeddelelsen](#), og skal ved tingsskade "gøre opmærksom på, at kravet ikke kan imødekommes, hvis der er forsikringsdækning".

Beslutningskompetence. Efter [forretningsordenens § 5](#) træffes afgørelse efter stemmeflertal ved mundtlig eller skriftlig votering, men et medlem af formandskabet kan alene afgøre "utvivlsomme og hyppigt forekommende sager" – bl.a. når "det er åbenbart, at ansøgningen ikke kan imødekommes". Formandskabet kan bemyndige sekretariatet i disse tilfælde. **NB om aktualitet:** der er fire vedtagne, endnu ikke konsoliderede ændringer til § 5 (bek. af 2. april 2025, i kraft 15. april 2025), som bl.a. ophæver beløbsgrænserne på 1.000.000 kr. og 250.000 kr. i stk. 4, nr. 3 og 4, indsætter et nyt stk. 5 om formandsafgørelser vedrørende lovens anvendelsesområde, og hæver sekretariatets bemyndigelsesgrænse fra 125.000 kr. til 500.000 kr.

Nævnets prøvelse er selvstændig – ikke afledt. Nævnet er hverken bundet af politiets eller anklagemyndighedens vurdering. Det oplyser selv sagen efter [§ 14, stk. 1](#) og kan anmode politiet om supplerende efterforskning. Efter [§ 6](#) ydes erstatning, selv om skadevolderen er ukendt, under 15 år eller utilregnelig – og selv om tiltalte frifindes.

Tidspunktet for behandling. Efter [§ 11 c, stk. 2](#) kan nævnet behandle sagen før straffesagens afslutning. I [19-520-05676](#) realitetsbehandlede nævnet et krav, selv om den fjerde af fire skadevoldere havde anket, under henvisning til forarbejderne til **lov nr. 486 af 30. april 2019**, hvorefter nævnet "i videre omfang end tidligere" bør behandle ansøgninger, når straffesagen mod en eller flere skadevoldere er endeligt afgjort. Omvendt afslog nævnet i [19-520-03372](#) og [22-520-16246](#) at fremme sager, hvor gerningsmændene var identificeret og eftersøgt i udlandet – den tidsmæssige udstrækning er i sig selv ikke tilstrækkelig grund.

Regres og tilbagebetaling – subsidiaritetens bagside. Efter [§ 17, stk. 1](#) indtræder staten i skadelidtes krav mod skadevolderen, i det omfang der ydes erstatning. Dette regreshensyn bærer den ulovbestemte medvirkenspligt, som nævnet formulerede i [14-520-04906](#): pligten eksisterer, fordi staten efter § 17 kan kræve erstatningen tilbagebetalt af skadevolderen, hvilket kun er muligt, hvis politiet kan finde og retsforfølge den pågældende.

Omvendt virker subsidiariteten også **bagudrettet**. [§ 18, stk. 2](#) – som blev nyaffattet i samme 2001-lov som § 7, stk. 1, og med spejlvendt ordlyd – bestemmer, at tilbagebetaling kan kræves, "i det omfang skaden senere godtgøres af skadevolderen eller dækkes af forsikringsydelse eller andre ydelser, der har karakter af virkelig skadeserstatning". Nævnet er derfor ikke afskåret fra at udbetale, blot fordi forsikringsspørgsmålet er uafklaret – men den, der får udbetalt og senere får forsikringsdækning, må aflevere igen.

Klage og domstolsprøvelse. Nævnets afgørelser er endelige i administrativ henseende; prøvelse sker ved domstolene, jf. grundlovens § 63 – en model, som allerede [betænkning nr. 1019/1984, s. 12](#) fandt tilstrækkelig. Det er den vej, både [Sag 34/2011](#) og sagen bag [20-520-06557](#) gik.

LOV	Offererstatningsloven § 6	Offererstatningsloven § 11c, stk. 2	Offererstatningsloven § 13
	Offererstatningsloven § 14, stk. 1	Offererstatningsloven § 17, stk. 1	
	Offererstatningsloven § 18, stk. 2		
PRAKSIS	Højesteret · Opgørelse af fradrag for førtidspension i erstatning efter offererstatningsloven 06.11.2012 Erstatningsnævnet · Ret til yderligere godtgørelse for svie og smerte ved uforudset forværring af helbredstilstand efter overfald 29.09.2021 Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning til voldsoffer grundet manglende medvirken til politiets efterforskning 19.11.2015		

Sammenhæng med domstolspraksis: hvor Højesteret har bekræftet og korrigeret nævnets linje

§ 10

Erstatningsnævnets § 7-praksis er formet i tæt samspil med Højesteret, og forholdet går begge veje.

Højesteret har fastlagt selve sonderingen, som nævnet anvender. [Sag 196/2012](#) (U 2014.933 H) angik ganske vist ikke offererstatning, men et færdselsuheld, hvor Codan som ansvarsforsikrer ville fradrage en privat invalidepension i erstatningen for tabt arbejdsfortjeneste. Højesteret stadfæstede Østre Landsrets dom af 14. maj 2012 og fastslog kumulationsretten ved summaforsikringer. Dommen slog samtidig et subsidiært argument ned:

"Efter bestemmelsens ordlyd sammenholdt med forarbejderne må § 2, stk. 2, forstås således, at spørgsmålet, om der skal foretages fradrag i en erstatning for en forsikringsydelse, alene beror på, om ydelsen »har karakter af en virkelig skadeserstatning«, og at udtrykket »lignende ydelser« således ikke omfatter forsikringsydelser."

Denne dom blev **direkte importeret** i nævnets [13-520-01179](#) og førte til, at nævnet omgjorde sit eget fradrag. Da 2001-forarbejderne til [§ 7, stk. 1](#) udtrykkeligt henviser til erstatningsansvarslovens udmålingsregler, er koblingen ikke analogislutning, men lovbunden.

Højesteret har omvendt bekræftet nævnets skønsum under § 7. [Sag 34/2011](#) er den vigtigste dom direkte om bestemmelsen. FOA som mandatar for et voldsoffer anfægtede Erstatningsnævnets faste praksis for at opgøre fradraget for førtidspension efter den dagældende § 7 – bl.a. med anbringende om ulovligt skøn under regel. Højesteret lagde til grund, at hverken ordlyden eller forarbejderne anviser kriterier for opgørelsen, hvorfor loven **overlod nævnet en skønsmæssig beføjelse**, der kun kan tilsidesættes, hvis kriterierne godtgøres usaglige. Retten fandt det sagligt at se bort fra pensionsnedsættelsen som følge af samleverens indkomst, fordi en anden praksis ville betyde, at staten via offererstatningsloven indirekte kompenserede for generelle socialretlige indtægtsreguleringsregler. Om forrentningen udtalte Højesteret:

"Det vilde ikke være foreneligt med erstatningsansvarsloven at »fremskrive« erhvervsevnetabs-erstatningen med rente til tidspunktet for tilkendelse af førtidspension eller til stationærtidspunktet. Erstatningsansvarslovens § 16 finder kun anvendelse, hvis den skadelidte har et krav på erstatning, når kravet er gjort op."

Højesteret afviste også skøn-under-regel-anbringendet: en fast administrativ praksis, der sikrer lighed og retssikkerhed, er ikke i sig selv ulovlig administration. Dommen er en **prøvelsesintensitets-dom**: domstolene efterprøver sagligheden af nævnets kriterier, ikke det konkrete skøns hensigtsmæssighed. Bemærk dog, at sagen angik den *dagældende* § 7 med generel subsidiaritet også for sociale ydelser – netop den regel, 2001-reformen ophævede. Dommens principielle betydning ligger derfor i prøvelsesstandard, ikke i fradragsresultatet.

Domstolene korrigerer nævnet i konkrete sager. [20-520-06557](#) illustrerer mekanismen: nævnet havde afvist genoptagelse af et krav om svie og smerte for 2011-2012 med henvisning til, at méntilkendelsen i 2005 afskar yderligere godtgørelse. Retten i Roskilde gav ved dom af 9. januar 2020 ansøgeren medhold i, at betingelserne for genoptagelse efter [erstatningsansvarsloven § 11, stk. 3](#) var opfyldt – méngraden var opjusteret fra 12 % til 45 % – hvorefter nævnet genoptog og tilkendte yderligere godtgørelse op til maksimum.

Højesteretspraksis om beslægtet modregning afgrænser billedet. [Sag 54/2011](#) fastslog under de dagældende regler, at også *midlertidig* erhvervsevnetabserstatning skulle fratrækkes fuldt i differencekravet, fordi begge ydelser kompenserer mistet indtægt – samme grundhensyn om overkompensation, som bærer nævnets afgørelser i [13-520-00078](#) og [18-520-00829](#). Modsat viser [13-520-01582](#), hvordan nævnet af egen drift

genoptog og efterbetalte, da Højesteret ved dom af 4. april 2014 (UfR 2014.2011 H) underkendte fradraget for tilskadekomstpension i differencekrav.

Der ses i det gennemgåede materiale **ingen højesteretspraksis om selve tingsskadeafgrænsningen** i § 1, stk. 2 eller om § 5's institutionsbegreb – disse spørgsmål er i praksis afgjort administrativt af nævnet med forarbejderne som eneste fortolkningskilde, hvilket giver afgørelser som 20-520-07156 og 20-520-08637 betydelig præjudikatværdi inden for nævnet selv.

LOV	Erstatningsansvarsloven § 2, stk. 2	Erstatningsansvarsloven § 11, stk. 3
	Erstatningsansvarsloven § 16	Offererstatningsloven § 7, stk. 1
PRAKSIS		
	Højesteret · Højesterets dom om fradrag for privat invalidepension i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste	20.12.2013
	Højesteret · Opgørelse af fradrag for førtidspension i erstatning efter offererstatningsloven	06.11.2012
	Højesteret · Fradrag af midlertidig erhvervsevnetabserstatning i differencekrav efter de dagældende regler i arbejdsskadesikringsloven	04.10.2012
	Erstatningsnævnet · Afgrænsning af erstatning for tingsskade ved afpresning og røverilignende forhold	17.08.2022
	Erstatningsnævnet · Privat fond nægtet offererstatning for hærværk grundet fuld kommunal finansiering	17.08.2022
	Erstatningsnævnet · Ret til yderligere godtgørelse for svie og smerte ved uforudset forværring af helbredstilstand efter overfald	29.09.2021
	Erstatningsnævnet · Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og modregning ved erhvervsevnetab efter voldsepisode	12.11.2020
	Erstatningsnævnet · Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste uden fradrag for privat summaforsikring	14.07.2018
	Erstatningsnævnet · Fradrag for overkompensation i krav om tabt arbejdsfortjeneste efter arbejdsskadeafgørelse	12.07.2018
	Erstatningsnævnet · Tjenestemænds krav på fuld erstatning for erhvervsevnetab efter Erstatningsansvarsloven	19.11.2015

§ 11 Sammenfatning: fire spørgsmål der afgør sagen

Erstatningsnævnets praksis om subsidiaritet og tingsskade lader sig reducere til fire på hinanden følgende spørgsmål.

Er der en ansvarsforsikring, der har anerkendt erstatningspligten? Er svaret ja, er sagen slut for nævnets vedkommende. Nævnet går ikke ind i, om selskabet dækker *tilstrækkeligt*, om ansøgeren er "direkte skadelidt", eller om årsagssammenhængen er bestridt. Det er skadelidtes eget mellemværende med selskabet – om nødvendigt for domstolene ([15-520-08650](#), [14-520-04774](#)). Denne linje er hård, men den er lovgivers: 2001-forarbejderne gør udtrykkeligt "godtgøres af skadevolderen" til også at omfatte ansvarsforsikringen.

Er skadelidtes egen forsikringsydelse konstrueret som tabskompensation eller som sum? Her ligger ansøgerens største gevinstmulighed. Nævnet nøjes ikke med selskabets etiket, men gennemgår policen: udløses ydelsen af en fikseret erhvervsevnetabsbrøk og beregnes den uafhængigt af det faktiske tab, er den en summaforsikring, og der er kumulationsret – intet fradrag ([13-520-01179](#), jf. [Sag 196/2012](#)). Er den derimod beregnet som differencen mellem før- og efterindtjening, er den virkelig skadeserstatning og fradrages fuldt ([14-520-03746](#)). Konstruktionen – ikke navnet, ikke beløbet – afgør.

Er forsikringssporet udtømt? Ansøgeren skal gå til selskabet først. En verserende anmeldelse gør det "åbenbart", at betingelserne ikke *aktuelt* er opfyldt, og spærrer også for bagatelbehandling efter [§ 9, stk. 2 \(19-520-04997\)](#). Nøglen til at komme videre er dokumentation for et **endeligt afslag** – så genoptages sagen. Praktikere bør notere sig, at afslag i disse sager sjældent er materielle: de er timing-afslag.

Ved tingsskade: var der personsskade, og var værdierne "på" ansøgeren? [§ 1, stk. 2](#) er en accessorisk regel – uden personsskade ingen tingsskade ([15-520-07635](#)) – og "på sig"-kravet fortolkes bogstaveligt. Nævnet kvalificerer gerningen realitetsorienteret og lader sig ikke binde af tiltalens rubricering: tvungne hævnninger under trussel om øjeblikkelig vold er røverilignende og erstattes med normalt maks. 1.000 kr., selv om der kun er dømt for afpresning, mens planlagte kontantoverdragelser og MobilePay-overførsler er ren formueskade uden for loven ([20-520-07156](#)). Falder skaden uden for [§ 1, stk. 2](#), er den eneste vej [§ 3](#) – som til gengæld ikke kræver personsskade, men kun dækker skader forvoldt af de opregnede institutionsanbragte, og som møder muren i [§ 5](#), hvis den skadelidte selv er en offentlig institution i realitetens forstand ([20-520-08637](#)).

Den røde tråd gennem hele området er et enkelt hensyn, som nævnet selv har formuleret: **erstatningsrettens formål er at udligne reelle tab, ikke at yde gevinst** ([23-520-17577](#)). Det er derfor, en summaforsikring ikke fradrages – den kompenserer jo ikke tabet – mens en tabsberegnet ydelse gør. Og det er derfor, [§ 18, stk. 2](#) tillader tilbagesøgning, hvis forsikringen betaler senere. Subsidiariteten er ikke en spareregel; den er en dobbeltkompensationsspærre.

Afgrænsning: selve opgørelsen af tabt arbejdsfortjeneste og erhvervsevnetab behandles i [tabt-arbejdsfortjeneste](#) og [erhvervsevnetab](#); den brede beskrivelse af offererstatningslovens grundstruktur findes i [voldsoffer-erstatning](#); og de rent forsikringsretlige dækningstvister hører under [privatansvarsforsikring](#) og [dobbeltforsikring-summa-skadesforsikring](#).

LOV	Offererstatningsloven § 1, stk. 2	Offererstatningsloven § 3	Offererstatningsloven § 5
	Offererstatningsloven § 7, stk. 1	Offererstatningsloven § 9, stk. 2	
	Offererstatningsloven § 18, stk. 2		
PRAKSIS	Højesteret · Højesterets dom om fradrag for privat invalidepension i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste		20.12.2013
	Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning for tandlægeregninger på grund af forældelse af kravet over for tandlægen		15.07.2025
	Erstatningsnævnet · Afgrænsning af erstatning for tingsskade ved afpresning og røverilignende forhold		17.08.2022
	Erstatningsnævnet · Privat fond nægtet offererstatning for hærværk grundet fuld kommunal finansiering		17.08.2022
	Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning for tandbehandling grundet subsidiaritetsprincippet i sag om vold		12.11.2020
	Erstatningsnævnet · Afslag på offererstatning til efterladte forældre grundet subsidiær dækning fra bilforsikring		28.07.2020
	Erstatningsnævnet · Afslag på statslig offererstatning efter voldeligt overfald som følge af forsikringsdækning		28.07.2020
	Erstatningsnævnet · Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste uden fradrag for privat summaforsikring		14.07.2018
	Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste da forsikringsydelse dækkede det økonomiske tab		14.07.2018
	Erstatningsnævnet · Afslag på erstatning til sundhedspersonale efter beboers ødelæggelse af inventar i sommerhus		14.07.2018

REFERENCE Lovgrundlag

6 paragraffer

Subsidiaritet, forsikringsmodregning og tingsskade i Erstatningsnævnets praksis (offererstatningsloven §§ 3, 5, 7, 9)

Erstatningsansvarsloven § 2	stk. 2	Offererstatningsloven § 1	stk. 2
Offererstatningsloven § 3	stk. 1	Offererstatningsloven § 5	
Offererstatningsloven § 7	stk. 1	Offererstatningsloven § 9	stk. 2

MATERIALE Citerede afgørelser

26 afgørelser

HØJESTERET · ØVERSTE INSTANS

3

20.12.2013	Højesterets dom om fradrag for privat invalidepension i erstatning for tabt arbejdsfortjeneste	196-2012
06.11.2012	Opgørelse af fradrag for førtidspension i erstatning efter offererstatningsloven	34-2011
04.10.2012	Fradrag af midlertidig erhvervsevnetabserstatning i differencekrav efter de dagældende regler i arbejdsskadesikringsloven	54-2011

ERSTATNINGSNÆVNET · NÆVN / KLAGEINSTANS

23

01.07.2026	Legat fra fond skulle ikke medregnes ved opgørelse af tabt arbejdsfortjeneste efter erstatningsansvarsloven	
15.07.2025	Nævnets fravigelse af fast track-procedure ved uoverensstemmelse i dokumentation for svie og smerte	22-520-15811
15.07.2025	Afslag på erstatning for tandlægeregninger på grund af forældelse af kravet over for tandlægen	23-520-17577
17.08.2022	Afgrænsning af erstatning for tingsskade ved afpresning og røverilignende forhold	20-520-07156
17.08.2022	Privat fond nægtet offererstatning for hærværk grundet fuld kommunal finansiering	20-520-08637
29.09.2021	Bortfald og nedsættelse af erstatning efter gensidigt slagsmål og grov vold ved beværtning	19-520-06265
29.09.2021	Ret til yderligere godtgørelse for svie og smerte ved uforudset forværring af helbredstilstand efter overfald	20-520-06557
12.11.2020	Erstatningsnævnets afslag på dækning af tandskader ved delvis forsikringsudbetaling	19-520-05129
12.11.2020	Afslag på offererstatning efter tilbagetrækning af voldsanmeldelse	19-520-03803
12.11.2020	Afslag på erstatning for tandbehandling grundet subsidiaritetsprincippet i sag om vold	19-520-04997
12.11.2020	Afslag på genoptagelse af erstatningssag efter lovændring om forsikringsdækning ved offererstatning	19-520-03401
12.11.2020	Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste og modregning ved erhvervsevnetab efter voldsepisode	18-520-00829
28.07.2020	Afslag på offererstatning til efterladte forældre grundet subsidiær dækning fra bilforsikring	15-520-08650

28.07.2020	Afslag på statslig offererstatning efter voldeligt overfald som følge af forsikringsdækning	14-520-04774
14.07.2018	Erstatning for tabt arbejdsfortjeneste uden fradrag for privat summaforsikring	13-520-01179
14.07.2018	Afslag på erstatning for tabt arbejdsfortjeneste da forsikringsydelser dækkede det økonomiske tab	14-520-03746
14.07.2018	Afslag på erstatning til supermarkedskunde for skade opstået under flugt fra røveri	14-520-05220
14.07.2018	Vurdering af 2-årsfristen ved forlagt ansøgning om erstatning efter bankrøveri	14-520-05510
14.07.2018	Afslag på erstatning til sundhedspersonale efter beboers ødelæggelse af inventar i sommerhus	15-520-07635
13.07.2018	Erstatningsnævnets anerkendelse af stiltiende trussel som røveri mod buschauffør på øde vej	15-520-07770
12.07.2018	Frdrag for overkompensation i krav om tabt arbejdsfortjeneste efter arbejdsskadeafgørelse	13-520-00078
19.11.2015	Tjenestemænds krav på fuld erstatning for erhvervsevnetab efter Erstatningsansvarsloven	13-520-01582
19.11.2015	Afslag på erstatning til voldsoffer grundet manglende medvirken til politiets efterforskning	14-520-04906

FORARBEJDE Betænkninger

3 referencer

Retskrav på erstatning til ofre for forbrydelser

nr. 1019 · 1984 · Justitsministeriet

Betænkning om revision af forældelseslovgivningen

nr. 1460 · 2005 · Justitsministeriet

Betænkning om erstatning fra staten til ofre for forbrydelser

nr. 751 · 1975 · Justitsministeriet